

никакъо сзкрьшёнїе и оумнлёнїе сьрдечно (Матв.: 5. 7.)
 ꙗко въздыханїе и сказы, кой то наипаче трѣбва да
 происхóдѣлтз, когда вникни человѣкъ въ себе си и съ
 познае чи ѣ недостаточенъ, съ много грѣховѣ ѡсвер-
 ненъ, и за това повиненъ на праведно то Божїе ѡсужде-
 нїе. ꙗко бѣсело лице, кое то происхóжда ѡ радостно
 сьрдце, чьбствующее Божїи те къ намъ благодѣнїя.
 Такъ на примѣрь, Давїдъ когда то прїемаахъ Кївотъ
 атъ Божїи во свои те палаты, кой то былъ вїдимъ
 знáкъ на невидимо то прїсѣтствїе Божїе, скáчалъ, пла-
 салъ съ рѣцѣ, и игрáлъ съ гусли безъ да съ ѣ срамѣвалъ
 за това: понѣже все то прáбилъ предъ Господа, и за
 Господа. (Ѣ Царст.: 5. 22.) ꙗко чáсто ходенїе въ
 храмовѣ те, кой то съ постáбенны за Богопочтѣнїе. ꙗ-
 ко и въ кáщы и на всáко мѣсто ѣ възмóжно да съ мо-
 лимъ Богъ, но съ по велика полза, и благоговѣнїе бы-
 ва въ храмовѣ те, гдѣ то быва ѡбщѣ то сзвранїе на
 вси те, и гдѣ то съ сзвръшáвѣлтз тайны те, и катò
 съ єдны оустá съ прослáблá ѡвщїи Владыка: за това
 дѣла Давїдъ, “ Возвеселихъ ѡ рѣкшнхъ мнѣ: въ
 домъ Господенъ пѣдемъ. „ (Псал.: рѣк. 1.)

§ VI.

Богочтѣнїе то не мóже да сѹстанѣ никогда
 безъ възданїе.

Кáкто правосъдїе то и свáтость та Божїа съ
 ѡбрьщѣлтз ѡ презирáтель атъ на Божїе то почтѣнїе,
 и ѡ прѣстѣпникъ атъ на Негова та свáта болá: такъ на-
 протївъ любви и награждáва бнаго, кой то го нелице-